

SVENS BIBELOVERSIGT - PAULUS' ANDET BREV TIL THESSALONIKERNE

Bogens hvem, hvad, hvor:

2 Thess blev skrevet under Paulus' anden missionsrejse som opfølgning på hans første brev. Brevet fokuserer endnu en gang på Jesu Kristi genkomst og understreger vigtigheden af korrekt lære og livsførelse i lyset af denne mægtige begivenhed.

Forfatter:

Paulus, Silvanus og Timoteus, der havde arbejdet sammen i Thessalonika og skrevet første brev, står også bag dette brev (1:1; ApG 17:1-9,15; 18:5; 1 Thess 1:1).

Nogen sår tvivl om Paulus' forfatterskab ved at påpege, at brevet har en mere formel stil end 1 Thessalonikerbrev, bruger usædvanlige udtryk og har en opfattelse af, at Jesu genkomst først sker efter opfyldelsen af visse tegn. Denne tvivl virker dog unødvendig og ubegrundet og tager heller ikke hensyn til de to breves mange ligheder (sammenlign fx 1:1; 2:16-17; 3:8 med henholdsvis 1 Thess 1:1; 3.11-13, 2:6-7).

Menighedssituationen virker til at være den samme og brevets mål var at rette op på misforståelser om Paulus' lære og formane dem, der ikke efterfulgte hans påbud. Det er kun naturligt, at indhold, sprog og stil ændrer sig afhængigt af brevets hensigt. Paulus' forfatterskab af især 2 Thess er stærkt understøttet af Kirkefædrene i det 2. årh. e.Kr.

Tidspunkt:

År 51 e.Kr. Paulus skrev formodentlig brevet få uger efter, Timoteus og Silas kom tilbage efter at have afleveret det første brev. Han var stadig i Korint og oplevede ligesom thessalonikerne trængsel fra Evangeliets fjender (1:3-4; 3.1-2; Apg 18:1-13; 1 Thess 2:14-3:10).

Motiv:

1 Thess havde afvæbnet et angreb på de apostolske budbringere, og i 2 Thess var det den apostolske lære om Jesu genkomst, der skulle forsvares. Paulus brugte brevet til at rette op på misforståelser, der var skabt enten igennem falsk lære, der foregav sig at være fra ham eller også falske fortolkninger af hans egen lære (2:1-3).

Nogle i menigheden havde også opgivet arbejdet, fordi de troede, at Jesu genkomst var nært forestående, og dette forårsagede, at andre i menigheden

måtte forsørge dem. Udover at rette op på disse forhold, opmuntrede Paulus menigheden til at fortsætte i deres udholdenhed og vækst i troen (1:3-4).

Bogens opbygning:

1:1-12	Indledning
1:1-2	Åbningshilsen
1:3-4	Taksigelse
1:5-12	Menighedens trængsel og Paulus' forbøn for dem
2:1-17	Lære vedrørende Jesu genkomst.
2:1-12	Instruktion vedrørende tegn på Jesu genkomst
2:13-15	Taksigelse for thessalonikernes udvælgelse og tro
2:16-17	Forbøn for deres tjeneste og vidnesbyrd
3:1-3	Paulus' anmodning om deres forbøn
3:4-15	Irettesættelse og formaning til dem der ikke ville arbejde
3:16	Bøn om Guds fred over hele menigheden
3:17-18	Afsluttende hilsen og velsignelse
3:17	Paulus står inde for brevets ægthed
3:18	Bøn om Jesu nåde til alle i menigheden

Bogens indhold:

Instruktioner og formaninger i lyset af Jesu genkomst.

Paulus skrev til thessalonikerne endnu en gang til for at opmuntre dem i deres efterfølgelse af Jesus på trods af trængsel og forfølgelse. Derudover ønskede han at korrigere de misforståelser, de havde omkring Jesu genkomst og at formane dem til at leve på en måde, der ærede Kristus.

I. Udholdenhed i Kristus.

Efter Paulus' fredshilsen, hvor han understregede deres indbyrdes tilhørsforhold til Gud, fortsatte han med at takke for thessalonikernes fortsatte vækst og udholdenhed under forfølgelse.

Han trøstede dem med, at de led for Gud og forsikrede dem om, at Gud anerkendte dette og endegyldigt ville gengælde al uret begået imod dem og bringe dem evig lindring ved Jesu genkomst. Han sluttede af med at bede for deres fortsatte herliggørelse af Herren Jesus.

II. Paulus korrigerede misforståelser omkring Jesu Kristi genkomst.

Paulus understregede for dem, at deres nuværende trængsel ikke betød, at Jesu genkomst allerede var i gang. Satans oprør imod Gud ville først kulminere, når det, der holdt igen, blev fjernet. Først da ville lovløshedens menneske afsløres og gennemføre sin demonstration af løgnetegn og undere for at bedrage alle, der havde nægtet at tro på Jesus Kristus.

Jesus ville endegyldigt tilintetgøre den lovløse, når han kom igen. Jesu genkomst ville samtidig betyde dom over alle, der havde afvist Guds vej og havde glædet sig i lovløshedens oprør.

Paulus takkede for, at Gud havde elsket og udvalgt de kristne til at opnå Jesu herlighed, og at han fortsat ville styrke dem, så de kunne følge Jesus i gerning og ord indtil den dag.

III. Kristnes forhold til arbejde og kirkedisciplin.

Efter at have opmuntret dem og anmodet om deres forbøn for de prøvelser han selv stod i, fortsatte Paulus med at irettesætte de folk i menigheden, der fortsat nægtede at arbejde for livets opretholdelse.

De udnyttede andre kristne og brugte deres lediggang til at blande sig i forhold, som slet ikke vedrørte dem. Ligesom i hans første brev, henviste han til det eksempel, han og hans medarbejdere havde vist for dem, og påbød dem at komme i arbejde igen.

Samtidig opmuntrede han alle til fortsat at udvise gavmildhed og omsorg. Dette gjaldt også mht. disciplin og vejledning af de ulydige.

IV. Paulus afslutning.

Paulus understregede, at brevet bar hans apostolske autoritet, og afsluttede til sidst med at bede om Guds nåde over menigheden.

Bogens temaer:

2 Thessalonikerbrev bygger videre på Paulus' lære i hans første brev. Muligvis troede thessalonikerne, at den trængsel de gennemgik, var tegn på, at Jesu genkomst allerede var i gang (2:2), og måske havde Paulus' holdning om, at Jesus komme kunne ske, mens han var i live (1 Thess 4:17) forstærket denne tendens.

I denne opspændthed havde nogle opgivet deres arbejde, og deres lediggang skabte problemer i menigheden. Det er hoved temaerne, brevet blev skrevet for at behandle.

Jesu Kristi genkomst, verdenshistoriens højdepunkt, vil først ske efter at ondskabens oprør mod Gud har nået sin kulmination. Et verdensomspændende frafald fra Gud vil føre til, at den almindelige samfundsorden opløses og underlægges en satanisk skikkelse, "Lovløshedens menneske", der udstiller sig selv for at være Gud.

Paulus' Antikrist-skikkelse stemmer fuldt ud overens med GT, Jesu, samt anden NT-lære (2:3-4; Dan 7:8,23-26; 8:9-10,23-25; 11:36-39; 12:11; Ez 38:1-39:10; Zak 11:15-17; Matt 24:15 Mark 13:14; 1 Joh 2:18; Åb kap.13; 17:3b,8-14; 19:19-20:3).

Lovløshed og dens medfølgende frafald fra Gud er allerede aktiv i verden (2:7; Matt 24:10-12; 1 Tim 4:1-3; 2 Tim 3:1-8; 1 Joh 4:1-5), men indtil videre bliver dens ekstreme udfoldelse begrænset og holdt tilbage (2:6-7).

Til sidst vil det ske, at den Lovløse åbenbares, og han vil bruge sin magtposition til at forføre den vantro verden ved brug af over-naturlige og bedrageriske undere og tegn (2:9-10; Matt 24:24; Åb 13:3,12-15).

På trods af hans overvældende og voldsomme karakter udgør han ingen trussel mod Gud, som når tid er inde, vil udrydde ham med blot et åndepust fra Kristi mund (2:8; Es 11:4; Åb 19:15,20).

Ifølge NT er Jesu genkomst altid nærværende, selvom der kan gå flere tusind år (2 Pet 3:8-9), og ingen vil vide, hvornår eksakt den pludseligt og voldsomt bryder ind over verden (1:7; 2:8; Mark 13:32; Luk 17:22-37; 1 Thess 5:2-3; 2 Pet 3:10).

Gud har givet profetiske tegn for at holde de troende årvågne og udholdende (Matt 24:3-29), men pga. af deres kryptiske karakter vil de kun være til hjælp for dem, der lever ham nær (2.15-16; Mark 13:14-19,33-36; Luk 12:39-40; 1 Thess 2.12; 5:1-9; Åb 12:10-11).

Grækerne opfattede håndværk som noget nedværdigende, og som havde associationer til slaverne, men det er meget langt fra Bibelens opfattelse. Gud skabte mennesket til at arbejde og satte dem til udvinde livet fra naturen – også før syndefaldet (1 Mos 1:28-29; 2:15; 3:17-18).

Derfor opfatter jøder og kristne, arbejde som en del af deres gudsdyrkelse, (Ef 6:7; Kol 3:22-24).

Gud er selv Skaber og Opretholder, Jesus var håndværker det meste af sit liv (Mark 6:3), og hans apostle var fiskere og handelsmænd (Matt 4:18; 9:9).

Paulus var teltmager (ApG 18:3) og anså daglig beskæftigelse som noget, der gav kristendommen legitimitet og respekt i det omkringliggende samfund (3:6-16; 1 Kor 4:12; 1Thes.2:5-7; 4:10-12).

Når han siger: *"den, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have føden"* (3:10), er disse ord møntet på dem, der ikke vil arbejde, og ikke til dem der ikke kan arbejde. Ordene kan ikke bruges til at argumentere imod arbejdsledsløshedsunderstøttelse eller velfærd.

Thessalonikerne var en ung kirke og en kirke, der var under vedvarende forfølgelse og trængsel. Mange af dets medlemmer kom fra hedensk baggrund med begrænset kendskab til Skrifterne. Paulus' mål var at opdrage dem, så de blev et herligt vidnesbyrd for Kristus (1:3,12; 2:14).

Derfor pegede han dem hen til Guds ressourcer (1:2; 2:16-17; 3:16,18), var rollemodel for dem (1:1; 3:7-9; 1Thes.1:6), underviste (2:5,14-15) og bad for dem (1:3,11-12; 2:13; 3:5,16).

Hvis dette alligevel ikke førte til værdig efterfølgelse af Jesus, måtte han og menighedens ledere gribe ind og sikre Kristi standarder i menigheden (3:6; 1 Thess 5:12).

Dette skulle dog gøres på en måde, så hverken Guds hellighed eller kærlighed blev kompromitteret. Paulus fokuserede aldrig kun på fejl i sine breve, men takkede og anerkendte altid det, der var positivt (3:1-5).

Til gengæld irettesatte han utvetydigt negativ opførsel som var af alvorlig, bevidst og vedvarende karakter (3:6-12; 1 Thess 4: 11-12; 5:14).

Hvis påtale ikke havde effekt, blev menigheden bedt om at tilbageholde nært fællesskab med de involverede (3:6,14; 1 Kor 5:9-13; 2 Joh v9-11).

I meget alvorlige tilfælde blev der tale om eksklusion fra fællesskabet (1 Kor 5:1-5), og i alt dette var det vigtigt at kirkens disciplin blev udøvet nænsomt og altid havde afvigerens fulde genoprettelse som sit mål (3:15-16; Matt 18:15-20; 2 Kor 2:5-11; Gal 6:1).

Baggrundsinformation:

Paulus skrev, at Lovløshedens menneske vil sætte sig i Guds tempel og udgive sig for at være Gud. Paulus byggede dette på Daniels og Jesu lære om "Ødelæggelsens Vederstyggelighed" (Dan 9:27; Matt 24:15-22).

Følgende tolkninger er blevet fremsat om dette tempel:

Herodes' tempel i Jerusalem. Paulus talte om noget, der lå i fremtiden, og derfor kan det ikke være en henvisning til Antiochus' eller Popeius' vanhelligelse af templet i hhv. år 166 og 63 f.Kr., eller kejser Gaius Caligulas' forsøg på at opstille sit billede i templet i år 40 e.Kr. Luk 21:20-24 bekræfter at profetien i hvert fald delvist blev opfyldt med Roms ødelæggelse af templet i år 70 e.Kr..

Et nyt fremtidigt tempel i Jerusalem. Profetien vil hermed kræve, at templet i Jerusalem blev genopbygget, for at Antikrist kan udtale sine blasfemier derfra (Dan 11:36-39; Åb 13:1-6).

Templet forstås som billedtale for den frafaldne Kirke. En Kirke som har vendt sig fra Kristus og er gået over til Antikrists falske religion (Åb kap.17).

Dette var reformatorernes anklage om Pavekirken i Rom (Åb 17:9).

Templet som billedtale for et altomfattende, totalitært styre. En styreform der totalt dominerer og ensretter sine borgere og udelukker alle former for protest eller alternative styreformer. Nogle af budene, der har været fremsat, har været Islam, Nazityskland og den verdensomspændende Marxisme (Åb kap.13).

"Det der holder igen" (2:6,7). Meningen bag Paulus' kryptiske udtalelse var kendt af thessalonikerne (2:6), og de kendte til den kraft, som han mente skulle fjernes, før Lovløshedens menneske kunne fremstå. Paulus omtalte det både i intetkøn (det) og i hankøn (den).

Tolkningerne har koncentreret sig om tre hovedområder:

Satanisk magt:

Noget som stadig holder sig tilbage i den åndelige sfære, men som venter på at udløse et afsluttende oprør mod Gud. Satan vil til sidst blive tvunget til at udløse sit oprør, når han nedstyrttes til jorden (Åb 12:7-18).

Guddommelig magt:

repræsenteret ved Helligånden, Kirken eller englemagter. Argumentet fremføres, at når Kirken bliver borttrykket, vil Helligånden ikke på samme måde være til stede i verden, og det vil give lovløsheden ube-grænset udviklingsmulighed.

Pneuma = ånd:

på græsk er intetkøn, men Helligånden omtales også i hankønsform (Joh 14:26). Samme argument kan anvendes om Kirkens mission og forbøn som redskaber, der holder ondskaben i verden tilbage (Matt 5:13-16; 18:19-20).

Bibelen viser også, at Gud bruger englemagter til at tilbageholde eller udløse åndelige kræfter (Zak 6:1-8; Åb 7:1-3; 8:6).

Statsmagten, personificeret i kejseren. Denne sidste opfattelse var den gængse jødiske opfattelse på Paulus' dag og blev også videreført af Kirkefædrene.

Det er også den eneste tolkning, der giver en årsag til, at Paulus udtalte sig kryptisk. Han var blevet bortvist fra Thessalonika, anklaget for at være en oprørsstifter imod kejseren (ApG 17:6-7), og det vil derfor have været en katastrofe for kirken, hvis brevet var faldet i de forkerte hænder uden at have tilsløret dette punkt.

Da Jesu genkomst ikke skete ved Romerrigets fald i 568 e.Kr., blev "den der holdt igen", tolket som den til enhver tid styrende stat, der opretholdt lov og orden (Rom 13:1-7). Den dag staten svigtede sit ansvar og selv blev forfølger, ville betingelserne for Antikrists rædselsstyre være til stede (Åb kap.13).

Skrifterne i GT var Kirkens første bibel (Luk 24:25-27,44-47; 1 Tim 3:15-16).

Men efterhånden anerkendte de kristne, med samme autoritet, alle de overleveringer, som apostlene godkendte. Det drejede sig om beretninger om Jesus, kristne tolkninger af GT og applikation af Jesu lære (2:15; Luk 1:1-4; 1 Kor 11:23-26; 15:1-9; 2 Pet 3:15-16; 2 Joh v9; Jud v3; Åb 22:18-19).

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Baggrunden til Thessalonikerbrevene findes i ApG 17:1-18:5. I 2. Thessalonikerbrev fortsatte Paulus med at behandle især læren om endetiden og de etiske følger af dette. (Se note i 1 Thess oversigt).

Guds har elsket og udvalgt den enkelte fra evighe- den (2:13; Matt 25:34; Joh 3:16; 17:24; Ef 1:4; 1 Thess 1: 4-5; Åb 13:8; 17:8,14).

Hans evige frelse gives hver gang en person hører og svarer hans kald igennem Evangeliet (2:14; 1 Thess 1:3,9-10).

Der er tre græske ord, der bruges i forbindelse med Jesu genkomst:

"**Parousia** = komme, nærværelse". Ordet bruges både om selve ankomsten (2:1; Zak 14:4-5; 1 Thess 3:13; 4:13-18; Jak.5:8) og om perioden der følger hans ankomst (2:8; 1 Thess 2:19; 5:23). I den sker opstandelsen af afdøde troende, borttrykkelsen af de levende troende, Jesu overtagelse af verden og hans indførelse af Tusindårsriget. Perioden strækker sig frem til Guds endelige dom og indførelsen af den nye himmel og jord (2 Pet 3:12-13; Åb kap.20-21).

"**Apokalupsis** - åbenbaring, afsløring". Et udtryk der beskriver Jesu tilsynekomst foran hele verdens øjne (1:7; 2:8; 1 Pet 1:13; 4:13).

"**Epiphaneia** - skinnende manifestering, fremstrå- ling". Ordet beskriver Jesu fremtræden i majestæ- tisk herlighed, når han åbenbares (2:8; 2 Tim 4:1). NT anvender ordene i flæng, og under-streger der- ved, at Jesu genkomst opfattes som en lang omfat- tende begivenhed.

Jesu genkomst indvarsler Guds endegyldige sejr- dag. Herrens Dag (1:10). På den dag indføres Guds fuldkomne retfærdighed. Ondskab vil blive nedstyr- tet og oprør imod Gud afsluttet (1:5-8; 2:12; Es 2:12; Joel 4:12; Zak 14:1-12).

Bibelen advarer, at hvis mennesker fortsætter i be- vidst oprør imod Gud, vil det drive dem længere væk fra ham, og chancerne for omvendelse vil blive min- dre sandsynlige. Bevidst oprør gør mennesker min- dre følsomme overfor sandheden og mere åbne overfor løgn.

De ser ikke Guds lys, fordi de ikke ønsker at se det, og jo mere han skinner sit lys på dem, jo mere vender de sig bort til mørket (2:11-12; 2 Mos 4:21; 7:13,22; 8:11,15, 28; 9:7,12,35; 10:1; Es 6:9-10; Joh 12:37-43; Rom 1:18-32; Åb 9:20-21; 16:9).

En vedvarende oprørske indstilling vil føre til adskillelse fra Gud og ende med evig fortabelse (1:9; Matt 25:41; Mark 9:43; Hebr 10:27; 2 Pet 3:7; Åb 14:9-11; 20:14-15).

De mennesker, der derimod standser oprøret og modtager Guds frelse, vil opleve Herrens Dag som en ubeskrivelig velsignelse. De vil få lindring og trøst for al deres trængsel i verden (1:5-7; Es 4:1-6; Zak 14:6-9; Åb 7:15-17; 21:1-4).

Åndens Helligelse. Begrebet dækker både over den stilling den troende får i Kristus, når han bliver en kristen (2:13), og den aktive forvandling, som Helligånden skaber, indtil den troende opnår fuldkommen herlighed i opstandelsen (1:3; 3:12-13; 1 Thess 4:3; 5:23).

Jesus er mere end et menneske:

Oftest antager NT forfattere Jesu guddommelighed frem for at erklære den direkte, fx ved at lade samme forholdsord forbinde Faderen og Sønnen (fx i og fra i 1:1,2).

Andre gange udtrykkes hans guddommelighed indirekte, fx Fredens Herre, (3:16) sammenlignet med Fredens Gud (1 Thess 5:23).

Enkelte gange erklæres den direkte: "vor Guds og Herre Jesu Kristi nåde" (1.12, på græsk kan der stå Herre og Herren).

Fader, Søn og Helligånd:

Alle tre personer nævnes i 2:13. "Faderen og Herren Jesus" er to personer, men bemærk at Paulus fortsætter i ental: "har elsket..." har givet sin nåde..., han trøste jer (2:16-17).

Bogens mest kendte afsnit:

2:1-12	Antikrist og den store trængsel
2:13-14	Guds frelsende værk i menneskers liv
3:6-16	Den kristnes forhold til arbejde